

denne Bestemmelse, stiller jeg mig aldeles ikke uforstaaende overfor, det har Flertallet i Udvalget heller ikke gjort, men tværtimod skrevet, at det ogsaa indser, at for visse Berigelsesforbrydelser er Straffen for streng. Men det maatte udformes langt grundigere og langt mere detailleret, end sket er.

Og saa kommer endelig den væsentligste Grund, hvorfor jeg beder om, at ogsaa dette Forslag maa blive taget tilbage. Vi staa overfor et Lovforslag, der kun angaar en midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen, og disse Ændringer indskrænke sig til Forandringer i Straffelovens almindelige Del og til en eneste speciel Forbrydelse, nemlig Voldsforbrydelse og visse dermed i Forbindelse staaende Sædelighedsforbrydelser. Nu tror jeg, at vi ikke paa dette Tidspunkt skulle give os til at røre ved Forbrydelser som Berigelsesforbrydelser, vi bør vente dermed, forhaabentlig skulde det ikke være ret længe, inden vi staa overfor en samlet Revision af vor Straffelovgivning, og saa vil jeg haabe, at det maa lykkes os at komme til en samlet Forstaaelse hos alle Partier af, hvor vigtigt det er at naa til et Resultat med en Reform af hele Straffelovgivningen indenfor et nogenlunde nært liggende Tidsrum. Derfor vil jeg henstille at lade dette Ændringsforslag bortfalde, indtil vi komme til Behandlingen af en endelig Revision af Straffeloven.

Jeg har i Overensstemmelse med Aftale i Udvalget sendt dette Ændringsforslag til Straffelovkommissionen og bedt om dens Udtalelse. Jeg kunde kun faa en Udtalelse fra et Udvalg bestaaende af Formanden, tidligere Justitiarius Ingerslev, og Overretsassessor Schrøder. Og Udtalelsen fra dette Udvalg gaar ogsaa ud paa, at det ikke kan tilraade den paagældende Ændring, men føjes der til i det paagældende Svar: „Man skal ikke undlade at tilføje, at Kommissionens Forslag overfor adskillige af de Forbrydelser, som Ændringsforslaget tager Sigte paa, delvis vil imødekomme de Tanker, der ligge til Grund herfor; men Kommissionens Forslag har som Baggrund en til Øjemedet bedre svarende Straffuldbyrdelsesmaade med Hensyn til det med Arbejdstvang forbundne Fængsel end den nuværende.“ Jeg maa indrømme, at der i høj Grad kan tiltrænges at faa Fængselsstraf af en ganske anden Beskaffenhed end den, vi kende, saavel sædvanlig Fangekost som Straffearbejde. Jeg tror, de Regler, der ville komme der, ville blive af en anden Karakter,

være med en anden Straffeart end den, der kendes i den nuværende Straffelov.

Dernæst var der Ændringsforslaget til § 19, der gaar ud paa, at andet Punktum i Paragraffen skal udgaa. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Jessen) stillede i Udsigt, at han muligvis vilde tage dette Ændringsforslag tilbage, naar han havde hørt en Udtalelse fra mig. Det, jeg der særlig skal henlede Opmærksomheden paa, er de sidste Ord i andet Punktum af § 19, der lyder saaledes: „At Sagen er bleven sluttet i Medfør af § 17, skal ikke være til Hinder for saadan Bestemmelse i Tilfælde, hvor Loven udelukker Afgørelse uden Dom.“ Det er de sidste Ord, man maa lægge Vægt paa. Forholdet er, at der i § 19, første Stykke, bestemmes, at under særlige Omstændigheder kan Justitsministeren bestemme, at offentlige Politisager i København skulle undergives egentlig kriminalretlig Behandling, og saa føjes til i andet Punktum, at dette ogsaa kan ske, selv om Sagen er sluttet i Medfør af § 17, det vil sige med Advarsel eller Vedtagelse af Bøde. Mindretallet har da tænkt: Nej, har Dommeren akkviesceret ved en Bøde eller Advarsel, skal Sagen være sluttet, saa skal vedkommende ikke kunne ulejliges mere i den Slags Sager, som er af mindre Betydning, der skal ikke være videre Retsforfølgning der. Men det, som overses, er, at Tilføjelsen af andet Punktum kun gælder i det Tilfælde, hvor Loven udelukker Afgørelse uden Dom, og det, der ved denne Bestemmelse skal aabnes Adgang til, er, at Lovens Bud kan blive opfyldt, hvis en Dommer skulde have begaaet den Fejl at have overset, at der findes et Paabud i en eller anden speciel Lov om, at paagældende offentlige Politisag mod Sædvane ikke maa afgøres i Overensstemmelse med § 17 uden visse Autoriteters Samtykke, saa at Sagen altsaa kan komme op paa ny, hvis Dommeren skulde have overset dette og alligevel havde ladet Sagen afgøre med Advarsel eller en Bøde. Bestemmelser af den Art, der sigtes til, findes vist meget sjældent i vor Lovgivning. I den københavnske Byggelov af 12. April 1889 — i § 77 tror jeg, det er — findes der en Bestemmelse om, at Overtrædelser af Byggeloven behandles som offentlige Politisager, men, staar der, Sagen maa ikke afgøres uden ved Dom, medmindre der foreligger Samtykke fra Magistraten og Bygnings- eller Sundhedskommissionen. Det, andet Stykke altsaa sigter til, er, at hvis en Dommer i Øjeblikket skulde have glemt eller overset